

TESAM Akademi Dergisi

Journal of TESAM Academy

ISSN 2148-2462 / E-ISSN 2458-9217

İlliberal Demokrasi ve Popülizm Bağlamında Güney Kore Siyasal Sistemi

*South Korean Political System in the
Context of Illiberal Democracy and Populism*

Öz

İlliberalizm ve popülizm günümüz siyaset anlayışının en önemli niteliklerini oluşturmaktadır. Demokrasinin siyasal seçimler boyutuna indirildiği bir ortamda, iktidarı kolaylıkla elde etmenin yolu illiberal ve popülist söylem ve araçları kullanmaktan geçmektedir. Bu durum demokrasinin özünde nasıl bir siyasal sistemi ifade ettiğini tartışmalı hale getirmekte, şekilsel olarak demokratik görünüme sahip ancak özünde otoriter olarak işleyen siyasal sistemlerin ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Günümüzde siyasal alanı domine eden popülizm çoğunlukla eklemeli ideoloji ile karakterize edilmekte, bazı durumlarda hibrid bir görünüm kazanmakta hem sağ hem de sol tabanlı söylemleri kullanmaktadır. Güney Kore örneğinde de popülizmin hibrid niteliği ve illiberal söylemler açıkça görülmektedir. Güney Kore bağlamına odaklanan bu çalışmada illiberal demokrasi ile popülist siyasete dair pratiklerin nasıl ortaya çıktığı çeşitli somut örnekler üzerinden ele alınmaktadır. Ağırlıklı olarak ekonomi odaklı söylemlerin vurgulandığı, yürütme erkinin hakimiyetinde ve popülist temalarda ön plana çıkan siyaset tarzının Güney Kore bağlamında kendine yer bulduğu anlaşılmaktadır. Asya'nın liberal demokrasisi olarak nitelenmesine rağmen Güney Kore'de otoriter eğilimlerin yer aldığı ve popülizmin hem sağ hem de sol tabanlı görünümünün yansıma alanı bulduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Demokrasi, İlliberal Demokrasi, Popülizm, Güney Kore

Abstract

Illiberalism and populism are the most important characteristics of today's understanding of politics. In an environment where democracy

Nurcan CEYHAN

Doktora Öğrencisi,
İstanbul Üniversitesi, Sosyal
Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve
Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı.
ceyhannurcann@gmail.com
ORCID : 0000-0002-9087-6780

Cilt / Issue: 11(1) 213-234

Geliş Tarihi: 22.02.2023

Kabul Tarihi: 17.05.2023

Atıf: Ceyhan, N. (2024). İlliberal Demokrasi ve Popülizm Bağlamında Güney Kore Siyasal Sistemi. *Tesam Akademi Dergisi*, 11(1), 213-234. <http://dx.doi.org/10.30626/tesamakademi1254761>.

is reduced to political elections, the easy way to gain political power is to use illiberal and populist discourses and instruments. This situation makes it controversial what kind of political system democracy is and it leads to the emergence of political systems that appear democratic in form but authoritarian in practice.

The populism that dominates the political sphere today is often characterised by the ideology it is articulated. In some cases, it takes on a hybrid appearance adopting both right and left-wing discourses. In the case of South Korea, the hybrid nature of populism and illiberal discourse is apparent. This study focuses on the South Korean context and uses various examples to examine how illiberal democracy and populist political practices are reflected. In the South Korean context, a mode of politics in which economy-oriented discourses are emphasized, executive power is dominant and populist themes are prominent stands out. Despite being characterised as Asia's liberal democracy, it is argued that South Korean politics exhibits authoritarian tendencies and both right- wing and left-wing manifestations of populism.

Keywords: Democracy, Illiberal Democracy, Populism, South Korea

Extended Abstract

Today, autocratic tendencies are on the rise, political systems characterized as liberal democracies are being eroded, democracy is being reduced to relatively competitive political elections, and it becomes difficult to encounter consolidated democracies. This phenomenon stems from the democratic nature of the political systems, the transcendence of executive power, and the concept of electoral democracy; it is referred to as illiberalism.

Illiberalism means a political system in which democracy is reduced to political elections and constitutional, legal, liberal and normative values are ignored. The existence of political elections has the function of legitimising the system. However, the political system and political actors are authoritarian by nature. Therefore, the inclusion of various elements recognised as the basic institutions of democracy in a political system makes it impossible for that system to be directly democratic.

Illiberalism is directly related to the phenomenon of populism. Populism is known as a polarising and marginalizing political language, an ideology that sees society as two homogeneous groups hostile to each other, and a form of politics that enables political mobilization and emphasizes charismatic authority. It has predominantly illiberal and democratic characteristics.

Illiberal and populist policies, which were initially seen only in a few

countries, have spread all over the world. While illiberal policies are most prominent in Latin America and Eastern Europe, populist, right-wing and left-wing policies have recently gained traction in Central Europe. In Asia, illiberalism and populism have been observed in many countries from the Philippines to South Korea.

Populism, which is recognized as an important feature of contemporary politics emerges depending on national and international contexts. It is known that right-wing populism stands out in a political understanding in which nationalist, nativist, anti-system and leader-oriented politics are the main determining dynamics, while left-wing populism prevails in a political understanding dominated by economic motives. In practice, right-wing populism seems to resonate more than left-wing populism.

In this study, the reflections of illiberal democracy and populism in the political sphere are discussed in the context of South Korea. In the case of South Korea, populist and illiberal politics emerge differently from the experiences of left populism and right populism in the European or American context.

Considering the characteristics of the South Korean political system, it can be observed that although left-wing issues are more influential, various issues of right-wing populism also dominate the political arena and the system has an ideologically hybrid outlook. In this context, given that democratic consolidation has not yet been fully achieved in South Korea, this study focuses on the question of what dynamics populism reflects and to what extent the country's democratic system shows illiberal characteristics.

South Korea has a long history of authoritarian rule. The traditional Confucian culture, Japanese colonial rule, past political practices and military interventions shaped South Korean politics, providing an important foundation for authoritarian rule. These authoritarian experiences undermined the emergence of a stable democratic system and political development for a long time. Even though the dominance of civilian politics began to take hold after 1987, problematic political structures continued to exist. It is difficult to classify South Korea as an ideal liberal democracy due to the lack of effective checks and balances among the three main institutions, the supremacy of the executive branch over the legislative and judicial branches, the use of populist and divisive political discourse by political actors and the persistence of corruption.

The aforementioned features of the political system make South Korea a

salient example in the context of illiberalism and populism. In particular, the presence of certain populist and illiberal themes and discourses makes it difficult to characterize the South Korean political system as a consolidated democracy.

Demokrasi ve İlliberal Demokrasi

Farklı boyutları içeren salt demokrasi -seçimsel/minimal demokrasi anlayışına tekabül etmektedir- ve liberal demokrasi kavramları genellikle aynı çerçeveye denk gelecek şekilde kullanılmaktadır. Söz konusu durum siyasal alandaki pratiği karşılama ile birlikte, güncel siyasal sorunların ifadesi ve çözümünde de muğlak kavramsallaştırmaların üretilmesine sebebiyet vermektedir. Günümüzde ulusal ve uluslararası arenada demokrasinin gelişip tüm ülkelere nüfuz ederken, liberal demokrasinin tersi bir seyir izlediği görülmektedir (Zakaria, 1997, ss. 22-23). Demokrasi ile liberal demokrasi arasındaki gerilim neticesinde “illiberal demokrasi” olgusu ortaya çıkmakta, bu nedenle kavramlar arasındaki sınırların belirginleştirilmesi önem arz etmektedir.

Yönetenlerin rekabetçi, adil ve özgür seçimler aracılığıyla seçilme yöntemi şeklinde ifade edilebilen (Mudde ve Kaltwasser, 2017, s. 80) ve seçimsel unsurlara vurgu yapan demokrasi ile liberal anayasal demokrasi arasında ayırım yapıldığında tek ve iki boyutlu olarak ifade edilebilen farklı demokrasi tanımları ile karşılaşmaktadır. Tek boyutlu demokrasi, Schumpeter’in (2003) demokrasi anlayışından yola çıkarak seçim olgusuna vurgu yapmakta; çok partili, rekabetçi, adil niteliklere sahip bir karar alma sürecine indirgenmektedir. İki boyutlu demokrasi ise tek boyutlu demokrasi anlayışına temel hak ve özgürlüklere dair anayasal metinlerin eklenmesiyle oluşan, hukuk devletine vurgu yapan, Dahl’a (2001) atıfla liberal demokrasiye tekabül etmektedir (Sözen, 2015, s. 59). Tek ve iki boyutlu demokrasi ayırımı Schumpeter ile Dahl’ın demokrasi anlayışları arasındaki ayırma paralel bir şekilde ortaya çıkan minimal ile liberal demokrasi dikotomisine de işaret etmektedir. Demokrasinin 21. yüzyılda ihtiva ettiği anlamı ve içinde bulunduğu modern krizi anlama noktasında minimal ve liberal demokrasi ayırımı önemli bir çerçeve sunmaktadır.

Günümüz siyasal bağlamı dikkate alındığında demokrasinin Schumpeteryen anlayışa indirgenmeye başladığı bir durumla karşılaşmaktadır. Kabaca tek boyutlu/minimal demokrasi anlayışına temel özgürlüklerin eklenerek anayasal güvencelere bağlanması olarak ifade edilebilen, yönetimin tek boyutlu demokraside olduğu gibi niceliksel değil niteliksel özelliklerine vurgu yapan iki boyutlu liberal demokrasi anlayışı da bir ideal hâline gelmektedir. Söz konusu farklı demokrasi anlayışları arasındaki ayırımdan illiberal demokrasi olarak adlandırılan olgu ortaya çıkmaktadır.

İlliberal demokrasi kavramı siyasal sistemlerde gözlemlenen modern otoriter eğilimlerin ifadesi için kullanılmaktadır. Çoğu zaman faşizan,

aşırı sağ veya sol, radikal, popülist gibi çeşitli siyasal duruşlara karşılık gelmektedir. Kavramın Zakaria'nın 1997 yılında Foreign Affairs'de yayımlanan makalesinde kullanımının ardından yaygınlık kazanmaya başladığı bilinmektedir. Zakaria 1996 yılında Bosna'da özgür bir ortamda gerçekleşen siyasal seçimlerin ardından iktidarı elde edenlerin ırkçı ve faşist eğilimlere sahip olmasına atıfta bulunarak illiberalizm kavramını kullanmaktadır. Bu bağlamda illiberal demokrasi, siyasal seçimlerin demokratik niteliği -rekabetçi, serbest, adil olması- sayesinde iktidara gelen; ancak anayasal sorumluluk ve kısıtlamalara bağlı olmayan, hukuk devleti gereklerini ihlal eden, temel hak ve özgürlükleri görmezden gelen bir siyasal anlayışı ifade etmektedir (Zakaria, 2014, s. 17). Böylece çoğunluğun tiranlığını ve azınlıkların dışlanmasını önleyen, halk egemenliğine saygı duyulmasını ve temel hakların korunmasını sağlayan kurumların inşasını amaçlayan liberal demokrasinin göz ardı edildiği görülmektedir (Mudde ve Kaltwasser, 2017, ss. 80-81).

İlliberal demokrasi kavramı başlangıçta daha çok Latin Amerika ve eski Sovyet ülkelerindeki eğilimleri ifade etmek için kullanılmıştır. Bu ülkelerde gerçekleşen siyasal seçimler tam olarak adil ve serbest olmasa da geniş bir halk katılımına sahip olması nedeniyle illiberal demokrasinin varlığı için yeterli görülmüştür (Zakaria, 1997, s. 23). Avrupa ülkeleri söz konusu eğilimlerden azade gibi dururken illiberalizm özellikle 2000'li yıllarla beraber bu coğrafyaya da nüfuz etmeye başlamış, Polonya ve Macaristan'da ortaya çıkan otoriter eğilimler ve hukuk devletinin aşınması durumu illiberalizmin ilk işaretleri olarak nitelenmiştir. Ardından bir yandan merkez Avrupa ülkelerinin diğer yandan Trump'ın şahsında somutlaşan çeşitli söylem ve pratikler neticesinde ABD'nin de illiberal dalgaya kapıldığı gözlemlenmiştir.

İlliberal demokrasi farklı coğrafyalarda farklı ideolojilerden ve bağlamlardan etkilenecek farklı formlarda ortaya çıkmaktadır. Özellikle Avrupa ülkelerindeki illiberal demokrasi pratiklerinin diğer ülkelere nitelik olarak farklılık gösterdiği bilinmektedir. Bununla birlikte illiberalizm odaklı literatürün Avrupa bağlamı ekseninde inşa edilmesi de söz konusu coğrafyanın illiberalizm çalışmalarındaki önemine dikkatleri çekmektedir.

Avrupa'da illiberal eğilimler genel olarak anayasal, hukuki kurumlara ve işleyişlere keskin bir şekilde zarar vermeden, birtakım politika ve söylemler üzerinden şekillenmektedir. Bu ülkelerdeki illiberal eğilimler sağ ve sol ideolojilere eklenen popülizmler şeklinde ortaya çıkmaktadır. Özellikle 2016 yılı itibarıyla sağ popülizmin, ağırlıklı olarak Avrupa

Birliği ülkeleri genelinde etki doğuran göçmen krizi ve toplumsal gerilimlerin işlevsel olarak kullanımı ile siyasal alanda temsiliyet sağlamaya başladığına şahit olunmaktadır. Avrupa genelinde sağ popülist partiler liberal demokrasinin çoğulculuğuna, siyasal elitlere ve kurumlara yönelik güvensizliği öne çıkararak huzursuz halk kitlelerinin toplumsal kaygılarından faydalanmaktadır (Diamond, 2017).

Demokrasinin liberal niteliğini yitirmesi, yalnızca bir seçim sürecine -oy kullanmanın mümkün olduğunca tabana yayılmasına- indirgenmesi illiberal demokrasilerin varlığının en önemli nedenlerinden birine işaret etmektedir. Söz konusu siyasal geleneğin ortaya çıkış sürecinde, temsilde ve çoğu zaman somut engeller ile karşılaşmamasında ise içinde bulunulan demokratik siyasal ortamın etkisinin olduğu bilinmektedir. Bununla birlikte illiberal demokrasi anlayışının ağırlıklı olarak popülist siyaset tarzı ile bağdaştırıldığı ve illiberal demokrasilerin farklı ideolojilerden beslenen popülizmler şeklinde ele alınması yönünde bir eğilim ile de karşılaşılmaktadır.

İlliberal Demokrasi ve Popülizm İlişkisi

Soğuk Savaş'ın ardından küresel anlamda zaferi ilan edilen liberal demokrasinin yeni bir tehdit ile karşı karşıya kaldığı görülmektedir. Söz konusu tehdit illiberal demokrasi diğer bir deyişle illiberal popülist siyaset şeklinde ifade edilebilmektedir. Neredeyse tüm dünyada siyasetin dili haline gelen illiberal popülizm ve onun ideolojik türevleri, liberal anayasal demokrasinin kısmen liberal daha çok ise demokratik niteliğinden yararlanarak siyasal arenada kendine yer bulmaktadır. Popülizmin demokrasi, liberal demokrasi ve illiberal demokrasi ile ilişkisi oldukça girift bir hâl alırken, özellikle illiberal ve demokratik karakteristiğinin öne çıkarıldığı görülmektedir. Günümüzde dünyanın her yerinde farklı ideolojilere eklemlenen illiberal demokratik popülizmi benimseyen siyasal aktörler ile karşılaşılması olağan hâle gelmektedir. Çoğulcu toplumlara yönelik en büyük illiberal tehlikenin demokrasiye ait dili benimseyen aktörlerden, yozlaşmış demokrasi türü olarak nitelenebilecek popülizmden kaynaklandığı ifade edilmektedir (Müller, 2017, ss. 18-19).

21. yüzyıl siyasal açıdan popülizm çağı olarak nitelenebilse de popülizmin tıpkı illiberalizm gibi tam olarak neye karşılık geldiğine dair bir tanım bulunmamaktadır. Kavramın ilk olarak 19. yüzyıl sonlarına doğru Rus köylüsünü ve köy komününü öne çıkararak tüm ülkede model alınmasını isteyen Rus aydınları Narodniklerin ideolojileri ile ilişkilendirildiği bilinmektedir (Müller, 2017, s. 34). 1950'li yıllara geldiğinde ise eğitimsizler, toplumdan dışlanmış olanlar, otoriter eğilimli kişiler gibi

uçta kalan toplumsal kesimlere hitap eden bir siyasal anlayış olarak algılandığı görülmektedir. Günümüzde ise halkın büyük bir çoğunluğu üzerinde etki doğuran, her kesimden vatandaşı cezbeden bir siyaset dili hâline geldiğine şahit olunmaktadır.

Popülizm genel olarak siyasal mobilizasyonu sağlayan siyaset biçimi, siyasal söylem ve ideoloji olmak üzere üç ana tema dâhilinde ele alınmaktadır (Moffitt, 2017, s. 113). Mudde (2004, s. 561; 2015) Avrupa'nın sağ popülist partilerine odaklanarak popülizmin toplumu birbirlerine düşman iki homojen grup olarak gören bir ideoloji olduğunu, toplumu gerçek halk ile yozlaşmış siyasal elitler olarak ikiye ayırdığını, illiberal demokrasi olarak kavramsallaştırılan olguya karşılık geldiğini savunmaktadır. Arditi (2005, ss. 90-91) ise popülizmi akşam yemeğine gelen sarhoş misafir benzetmesi ile açıklamaktadır. Davranışları hoş olmasa da toplumun genel problemlerini, halk egemenliğini umursamayan liberal demokrasiye dair gerçekleri doğrudan dillendirecek kişinin ancak o sarhoş misafir olabileceğini ifade etmektedir.

Popülizm özünde antagonistik bir nitelik göstermekte, iyi ve kötü yani yozlaşmış elitler ile gerçek halk arasında ayırım yapmaktadır (Mudde, 2004, s. 543). Çoğulcu toplumu öne çıkaran siyasete, siyasal elitlere ve statükoya karşı olduğu; halkı homojen bir grup olarak tahayyül ettiği (Moffitt, 2017, s. 112), toplumu kutuplaşmaya teşvik ettiği, karizmatik lider anlayışını önceleyen bir çeşit söylem siyaseti olduğu görülmektedir. Ayrıca eklemlediği ideolojilere bağlı olarak farklı nitelikler kazanabilmektedir.

Literatürde popülizmin liberal-illiberal demokrasi ile ilişkilendirilerek ele alınması yaygın bir durum olarak görülmektedir. Bu bağlamda Müller (2014, s. 484) popülizmi illiberal, temsili demokrasinin demokratik olmayan anlayışı olarak ifade ederken; Krastev (2007, s. 60) popülizmin anti-liberal olduğunu ancak anti-demokratik olmadığını söylemektedir. Mudde (2015) popülizm ile liberal demokrasi arasındaki ilişkiyi "iyi, kötü, çirkin" sıfatları üzerinden üç boyutta ele almaktadır. İlk olarak popülizmin genellikle siyasal elitlerin tartışmak istemedikleri ama toplumun büyük bir kısmının önemseydiği meseleleri öne çıkardığını söyleyerek onun iyi yönüne vurgu yapmaktadır. Bu bağlamda sağ popülistlerde göç olgusu, sol popülistlerde ise ekonomik sorunlar ve bu alandaki yetersiz politikalar gibi konulara dikkat çekmektedir. İkinci olarak kötü niteliğini öne çıkararak popülizmin monist bir ideolojiyi yansıttığını, halk tabanındaki çıkar ve fikir ayrılıklarının varlığını ve siyasal muhaliflerin meşruluklarını reddettiğini savunmaktadır. Popülistlerin yalnızca kendilerini halkın gerçek sesi olarak gördüklerini, farklı görüşe

sahip olanları siyasal elitler adına konuşan kişiler olarak yaftaladıklarını belirtmektedir. Son olarak popülizmin iktidara geldiğinde çirkin yüzünü gösterdiğini ve popülist olmayan partiler ile iktidarı paylaşması durumunda bu etkisinin daha az olacağını söylemektedir. Sonuç olarak popülizmin demokratik olmayan liberalizme yönelik illiberal demokratik bir yanıt olduğunu, toplumu kutuplaştırmaya sevk ettiğini ve azınlık haklarının zarar görmesine neden olduğunu ifade etmektedir.

Urbinati (1998, s. 112) farklı bir perspektiften yaklaşarak popülizmi mevcut ve yükselen sosyal gruplar arasında siyasal güç dağılımını yeniden dengeleme stratejisi olarak görmektedir. Liberal demokrasi ile popülizm arasındaki gerilimin halk iradesi ile temsili kurumlar arasındaki ilişkinin algılanma şekillerinden kaynaklandığını belirtmektedir. Popülistlerin siyasal kurumları çoğunluk iradesini siyasal kararlara dönüştüren birer araç olarak gördüklerini ifade etmektedir. Pappas (2016, s. 20) ise liberalizm ve popülizm arasındaki ayrıma değinerek, liberalizmin toplumda birden çok grup olduğunu kabul ederken, popülizmin ise toplumu sadece gerçek halk ile elitler olarak ikiye ayırdığını belirtmektedir. Liberalizmin konsensüsü hedeflerken, popülizmin çekişmeli bir politika izlediğini; liberalizmin anayasal çoğulculuk ile popülizmin ise çoğunlukçuluk ile öne çıktığını savunmaktadır.

Görüldüğü üzere popülizmin genel olarak demokratik bir görünüm sergilediği ancak liberal demokrasi ile anlaşmazlık içinde olduğu görüşü literatüre hâkim olmaktadır. Popülizm liberal demokrasinin içsel gerilimlerinden faydalanırken ve halk iradesini kısıtlayan seçilmemiş kurumlara şüpheyle yaklaşırken, aynı zamanda demokratik bir ekstremizm formu haline gelebilmekte, bir illiberal demokrasi inşa edebilmektedir (Mudde ve Kaltwasser, 2017, s. 82). Popülizmin demokratik niteliği konusunda tartışmalar bulunsa da özellikle sağ ideolojiye eklemlenen popülizmin genellikle liberalizmin anti-tezi olarak görüldüğü bilinmektedir. Bunun yanı sıra popülizmin hem demokrasiye içsel bir tehdit hem de demokrasinin tek gerçek formu olarak ifade edildiği de görülmektedir. Sonuç olarak popülizm demokratik olabilen ancak liberal olamayan bir siyasal anlayış olarak algılanmaktadır (Pappas, 2013, s. 3).

Popülizmin liberal, illiberal ve demokratik niteliklerinin yanı sıra diğer önemli husus onun ideolojik olarak nasıl farklılaştığı ve her kesimden insana hitap ederek siyasal seçimlerde oy elde edebilmenin bir aracı hâline geldiğidir. Bu doğrultuda popülist siyasal parti ve aktörlerin etkinliklerinin içinde bulunulan siyasal sisteme ve uluslararası bağlama göre değişiklik gösterebildiğine dikkat çekilmektedir (Mudde

ve Kaltwasser, 2017, s. 93).

Zakaria (2014, ss. 62-69) günümüzdeki popülizm dalgasının 1930'lu yıllarda Almanya'da yaşananlara benzer olduğunu ifade etmektedir. 1920 ve 1930'larda yaşanan krizler Almanya'da toplumun mevcut kurumlara olan güvenini sarsınca, Hitler'in karizmasının ve Almanya'yı eski gücüne kavuşturacağı yönündeki söylemlerinin onun iktidara gelmesine neden olduğu savunulmaktadır. Dolayısıyla Hitler ve türevlerinin 20. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da liberalizmi yenilgiye uğrattığına şahit olunmaktadır. 1950'lerden itibaren ise popülizmin liberalizm karşısında ivme kaybettiği gözlemlenmektedir. Gelinen noktada nasıl ki 1930'larda Avrupa'da liberalizmin bertarafı için sağ kanatta faşist, solda ise komünist aktörler demokrasiyi işlevsel olarak kullandırlarsa günümüzde de popülistlerin aynı stratejiyi izledikleri görülmektedir.

Artık neredeyse her ülkede sağ veya sol ideolojilerden beslenen popülist siyasal aktör veya partiler ile karşılaşmaktadır. Genel olarak çok kültürlü/etnisiteli kültürel geleneğin yerleşmediği toplumlarda, siyasal seçimlerde oy elde edebilmenin en kolay yolu din, ırk gibi bağılıklara vurgu yapmaktan geçmektedir (Zakaria, 2014, s. 263). Özellikle sağ popülistler söz konusu durumu sıklıkla kullanmaktadır. Sol popülizm ise sağa kıyasla daha az dışlayıcı bir tutum takınmaktadır. Özünde sol ve sağ arasındaki temel ayrım, ideolojilerine ve içinde bulunulan bağlama bağlı olarak kimin veya neyin dışladığı, ötekileştirildiği noktasında ortaya çıkmaktadır (Mudde, 2015).

Popülizm sağda nativizm, solda ise daha çok sosyalizm ile kurulan ilişki üzerinden kendini göstermektedir (Mudde, 2015). Sağ popülistler etnik, kültürel, dini temeller üzerinde tanımlanan yerli halka atıf yapmakta genellikle göç olgusuna işaret eden kültürel, ekonomik ve siyasal anksiyetelerden faydalanmaktadır. Bununla birlikte sağ popülistlerin seçim başarıları ile buldukları ülkedeki göçmen sayısı arasındaki her zaman doğrusal bir korelasyon olmadığı da görülmektedir. İspanya, Portekiz ve İrlanda gibi ülkelerde göçmen sayısı yüksek iken sağ popülistlerin ya mevcut olmadığı ya da çok zayıf olduğu bilinmektedir. İtalya ve Finlandiya gibi ülkelerde ise göçmen sayısı az olmasına rağmen sağ popülist partilerin etkin olduğu görülmektedir. Diğer yandan Avusturya, Belçika ve İsveç gibi ülkelerde ise yüksek göçmen oranının sağ popülist partilerin başarılı olmasında önemli bir rol icra ettiği anlaşılmaktadır. Bu durum yabancı düşmanlığının toplumsal algılara dayandığını göstermektedir (Collot, 2017).

Ana akım siyasal parti veya aktörlerin popülist meydan okumalara

yönelik alternatif görüşler ileri sürememeleri, özellikle sağ kanattan gelen popülist aktörlere siyasal desteğin artmasına neden olmaktadır (Mudde, 2017). Mouffe (2010, s. 79) son yıllarda popülist söylemleriyle öne çıkan aktörlerin yükselişlerini tesadüf olarak görmemektedir. Bu durumun nedenini ülkelerin tarihlerine veya seçmen kitlelerinin sosyo-ekonomik alandaki geri statülerine değil, ana akım partilerin artık yeterli gelmemelerine bağlamaktadır. Son olarak popülizme dair bir diğer önemli hususa daha dikkat çekilmesi gerekmektedir. Popülist siyaset tarzı genel olarak popülist aktörlerin siyasal seçim öncesi etkinliklerine ve söylemlerine atıfla ele alınsa da popülizmin kısa süreli bir siyasal kampanya veya iktidarı elde ettikten sonra sonlanan bir söylem siyaseti olarak algılanmaması önem arz etmektedir. Zira iktidarı elde ettikten sonra popülist aktörlerin söz konusu duruşlarını devam ettirdikleri gözlemlenmektedir (Müller, 2017, s. 16). Bu nedenle asıl önemli olanı iktidarın elde edilmesinin ardından siyasetin alacağı seyir oluşturmaktadır.

Güney Kore’de İliberal Demokrasi ve Popülizm Pratikleri

Popülist siyaset genellikle sağ veya sol ideolojiye eklenilerek görünüm kazanmaktadır. Hangi ideolojinin benimsendiği aktörlerin içerisinde mobilize oldukları sosyo-politik bağlama paralel olarak şekillenmektedir (Mudde ve Kaltwasser, 2017, s. 2). Sağ ve sol popülizm bazı noktalarda birbirlerinden farklılaşmaktadır. Örneğin Latin Amerika’da sol popülizmin toplumsal açıdan kapsayıcı olduğu, farklı etnik kimlikleri ortak paydada bir araya getirdiği görülürken Avrupa’da hâkim konumda olan sağ popülizmin göçmenleri ve azınlıkları hedef alarak dışlayıcı bir tutum kazandığı bilinmektedir (Gidron ve Bonikowski, 2013, s. 4). Bunun yanı sıra hem sağ hem de sol tabanlı söylemlerin bir arada kullanıldığı hibrid nitelikte örnekler ile de karşılaşılmaktadır.

Son yıllarda popülist siyasetçiler büyük rağbet görmektedir. Bu durum demokratik sisteme yönelik saldırıdan ziyade sistem kaynaklı memnuniyetsizliğin bir ifadesi olarak anlaşılmaktadır. Popülist seçmenler demokratik sistem ve değerlere olan inançlarını sürdürmekte, ulusal ve uluslararası bağlamlardan temel alan gelişmeleri sorunsallaştırarak siyasetin merkezine yerleştirmektedir. Özellikle yolsuzluk ve sosyo-ekonomik sorunların Güney Amerika ve Avrupa’da popülizm için önemli bir temel teşkil ettiği görülmektedir. Bazı örneklerde ise çoğulcu toplumlara karşı çıkılarak toplumsal ötekilerin gerilim kaynağı haline geldikleri bilinmektedir (Mudde, 2017). Siyasal elitlere olan güvenin azalması ve toplumsal huzursuzlukların artışıyla beraber popülist aktörlerin söylemleri ile halkı cezbetmeleri ve onların sorunlarını dillendirmeleri

halktan biri gibi görünmelerine sebebiyet vermekte, popülist siyasetin kurtarıcı nitelik kazanmasına neden olmaktadır.

Popülizm literatürü Avrupa bağlamından hareketle inşa olduğu için, bu yöndeki argümanlar da ağırlıklı olarak ilgili coğrafya özelinde şekillenmektedir. Bu doğrultuda daha çok Avrupa ülkelerinin incelendiği ve ideolojik olarak sağ popülizme odaklanıldığı görülmektedir. Literatürde hâkim olan savların bir adım ötesine geçildiğinde tam anlamıyla ne sağ ne de sol ideolojinin belirgin olduğu hibrid örneklerle de karşılaşmaktadır. Bu noktada Asya'da hibrid örneklerin var olduğu, özellikle ilgili coğrafyanın liberal nitelik atfedilen demokrasilerinden biri olan Güney Kore'nin önemli bir örneği teşkil ettiği görülmektedir.

Güney Kore siyasal sisteminin günümüzdeki haline evrimi, ülkenin Japon himayesinden kurtulduğu 1945 yılından itibaren başlamaktadır. Ülkede 1948'den 1960 yılına kadar Rhee Syngman'ın sivil otoriter rejimi tecrübe edilirken sonraki süreçte yaşanan askeri darbeler ile beraber çeşitli otoriter sistem yapılarının inşa edildiği bilinmektedir. Cumhuriyetin ilan edildiği 1948'den 1987 yılına kadarki tarihsel aralıkta ülkenin tek adam rejimleri ile yönetildiği ve askeri müdahalelerin sistem genelinde olağanlaştığı görülmektedir. Huntington'ın (1993) formülasyonuna göre tipik bir üçüncü dalga demokrasisi olarak nitelenen Güney Kore'de 1987 yılı itibariyle demokrasinin derinleşme sürecinin yaşanmaya başladığı, ilk sivil devlet başkanı Kim Young Sam'ın halk tarafından demokratik bir şekilde seçiminin 1993 yılında gerçekleştiği ve bu şekilde çeşitli aşamalardan geçerek günümüzdeki siyasal sistem yapısına erişildiği ifade edilmektedir (Hwang, 2017, ss. 201-207).

Cumhuriyetin ilanı ile birlikte minimal demokrasi şeklinde kurgulanan sistemin otoriter bir şekilde işlediği ve ancak 1987 yılından itibaren fiili anlamda minimal demokrasiye geçişin yaşandığı görülmektedir. Sonraki süreçte siyasal sistemin liberal demokrasiye evrilmesi yönünde çeşitli girişimlerle karşılaşmaktadır. Başta devlet başkanlığı makamı olmak üzere, yerel yöneticilerden çeşitli idari mekanizmalara kadar birçok yönetsel mevkinin seçimler vasıtasıyla belirlenmesinin yanı sıra bir takım liberal kurumsal düzenlemelerin de yerleştirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Geline nokta Güney Kore siyasal sisteminin liberal demokrasi adı altında idealize edilecek seviyeye ulaştığı iddia edilmektedir. Bu yöndeki savunular nicel veriler üzerinden argüman üreten çeşitli kuruluşların raporlarında da yer alarak Güney Kore siyasal sisteminin liberal demokrasiye atıfla "tam demokrasi" olarak nitelendirildiği, temel hak ve özgürlükler açısından özgür ülke statüsünde yer aldığı

ifade edilmektedir (The Economist, 2022). Bununla birlikte siyasal sistem genelinde gözlemlenen çeşitli sorunsal yapıların varlığı ülkenin liberal demokrasi olarak nitelendirilmesinin hatalı bir değerlendirme olacağına, özellikle demokratik konsolidasyonun sağlanması noktasında gerilimlerin bulunduğuna işaret etmektedir. Söz konusu durum The Economist'ın 2022 demokrasi indeksinde Güney Kore'ye tam demokrasi statüsü altında yer verilmiş olmasına rağmen çatışmacı parti politikaları, siyasal aktörlerin uzlaşmaya varmak veya toplumsal ve sosyo-ekonomik sorunları çözmek yerine birbirlerini alt etmeye odaklanmaları gibi nedenlerle ülke sıralamasının birkaç basamak gerilemesinde de somut olarak gözlemlenmektedir (The Economist, 2023).

Güney Kore'de başkanlık sisteminin benimsendiği, beş yıllığına ve bir dönem için seçilen devlet başkanının yürütme alanındaki hâkimiyetinin öncelendiği bilinmektedir. Demokratik siyasal sistemlerin önemli araçlarından biri olan siyasal partiler seviyesinde ise kurumsallaşma noktasında ciddi problemler yaşanmaktadır. Özellikle başkanlık seçimleri sürecinde siyasal partilerin birbirleri ile seçim öncesi koalisyon kurmaları, birleşmeleri veya parti içi parçalanma yaşayarak yeni parti kurmaları gibi durumların sıklıkla yaşandığı görülmektedir. Siyasal parti oluşumları ve birleşimleri gibi durumların sık yaşanması ve kurumsallığın gerçekleşmemiş olması siyasal arenayı kutuplaştırıcı bir etkiye neden olmaktadır. Ayrıca siyasal partiler liderlerinin gölgesinde kalmakta, parti liderinin oy kazanabilmesi için tasarlanmış bir aracı kurumdan ibaret hale gelmektedir. Bu durum siyasetin siyasal partiler odağında ve aracılığında değil, aktör temelli olarak şekillenmesine sebebiyet vermekte; somut pratiklerde de karşılaştığı üzere özellikle popülizmin önemli bir özelliği olarak bilinen aktör odaklı söylem siyasetinin Güney Kore siyasal sistemi genelinde hâkim olmasına neden olmaktadır.

Lider siyasetinin ön planda olması sistem genelindeki kurumlar arası denge ve hesap verebilirliği de negatif yönde etkilemektedir. Bu doğrultuda Latin Amerika'daki siyasal sistemlere atıfla formüle edilen delegasyoncu demokrasi anlayışının Güney Kore bağlamında da yansıma alanı bulabileceği görülmektedir. Zira O'Donnell'in (1994, s. 56) argümanını inşa ederken detaya girmeden Güney Kore'yi de delegasyoncu demokrasi kategorisi içerisine dâhil ettiği bilinmektedir. O'Donnell'in yaklaşık otuz yıl önce bahsi geçen savını inşa ettiği ve aradan geçen zamanda Güney Kore'nin siyasal açıdan uzun bir yol kat ettiği düşünüldüğünde günümüzde ülkenin tam bir delegasyoncu demokrasi olduğunu iddia etmek rasyonel olmayan bir değerlendirmeye neden olabilmektedir. Bununla birlikte, sistem genelinde delegasyoncu

demokrasi kavramına işaret eden çeşitli dinamiklerin hala mevcut olduğuna da dikkat edilmesi gerekmektedir.

Delegasyoncu demokrasi anlayışı bir yandan demokrasinin asgari şartlarını diğer bir deyişle minimal demokrasiyi karşılarken diğer yandan demokrasinin olmazsa olmaz kurumsal yapıları arasındaki yatay hesap verebilirlik durumuna odaklanmaktadır. Delegasyoncu demokrasi özünde demokratik bir niteliğe sahip olmakta ancak sistemin liberal niteliğinde sorunlar gözlemlenmektedir. Kurumsallaşmış liberal demokrasilerde hesap verebilirliğin sadece dikey değil aynı zamanda yatay olarak gerçekleşmesi -yani nispeten özerk olan güçlerin birbirlerini denetlemesi- gerekmektedir. Ancak delegasyoncu demokrasi örneğinde fiili anlamda devlet başkanına yatay hesap verebilirlik dayatılmamaktadır (O'Donnell, 1994, ss. 60-62). Bu durum Güney Kore bağlamında da gözlemlendiği üzere devlet başkanının nüfuz alanını arttırmasına ve çoğu zaman tek başına kararlar alıp politika üretmesine, liberal demokrasi anlayışını aşındırarak lider siyasetini ve etkinliğini öne çıkarmasına neden olmaktadır. Son yıllarda yasamanın etkinliğinin öne çıkarılması ve yürütmenin dengelenmesi noktasında adımlar atılmakla birlikte başkanın hâkimiyetinin devam ettiği bilinmektedir. Sistem genelinde gözlemlenen problematik yapılardan ötürü Güney Kore'nin delegasyoncu demokrasinin yanı sıra mücadeleci/çekişmeci demokrasi (Cho, 2019) veya ülkenin kendine özgü değerlerinin ve konfüçyanizmin etkisine vurgu yapan Konfüçyan demokrasi şeklinde karakterize edildiği de görülmektedir (Shin, 2012). Yürütmenin aşkınlığı ve hesap verebilirlik noktasında bahsi geçen sorunlar bir liberal demokratik sistemde önem arz eden kurumsal düzenlemelerin Güney Kore bağlamındaki eksikliğini gözler önüne sermektedir.

İlliberalizm-popülizm ilişkiselliği bağlamında Güney Kore'ye dair bir diğer önem arz eden konuyu homojen toplumsal yapının varlığı oluşturmaktadır. Güney Kore, sağ varyantlı popülizmin etkisinin keskin bir şekilde hissedildiği heterojen, çok kültürlü Avrupa toplumlarına kıyasla oldukça homojen bir toplumsal yapıya sahiptir. Bu nedenle Avrupa bağlamında gözlemlendiği üzere azınlıklar, göçmenler gibi öteki niteliği atfedilen kesimleri siyasal söylemlere konu etme ve heterojen toplumsal yapı üzerinden antagonistik bir söylem inşa etme durumu Güney Kore'de olası görülmemektedir. Zira Asya geneline bakıldığında popülizmin nadiren göçmen karşıtı bir duruş kazandığı ifade edilmektedir. Asya'da popülist söylemlerde ağırlıklı olarak yerel siyasal elitlerin, Bangladeş ve Hindistan'da görüldüğü üzere yerel etnik grupların veya Pakistan, Güney Kore ve özellikle Tayvan'da olduğu gibi

dış tehditlerin hedef alındığı bilinmektedir (EurasiaReview, 2019). Bu bağlamda Güney Kore’de tarihsel gelişmelerden ötürü zaman zaman Japonya’dan algılanan tehdit durumunun siyasal söylemlere konu olduğu görülmektedir. Örneğin Moon Jae In’in devlet başkanlığı döneminde partisinin milliyetçi duyguları öne çıkarıp kullandığı, Japonya ile ticari bir meseleden kaynaklanan anlaşmazlıkta bile geçmişte yaşanan olaylara vurgu yaptığı ve Japonya’ya popülist söylemlerde öteki statüsü verdiği bilinmektedir. Diğer bir öteki unsuru ise hem sağ hem de sol kanatta Kuzey Kore üzerinden inşa edilmektedir. Bu bağlamda Kuzey Kore’nin özellikle nükleer silahlardan arındırılması sorununun devamlı olarak seçim kampanyalarında dillendirildiğine şahit olunmaktadır (East Asia Forum, 2022).

Popülist söylemlerin odaklandığı dış tehditler genellikle Kuzey Kore ve Japonya odaklı gelişim gösterirken, toplumsal seviyede öteki anlayışı farklı bir boyutta üretilmektedir. Popülizmde ana tema olan, halkın gerçek ve meşru temsilcilerinin popülistlerin kendileri olduklarına dair önermenin siyasal alandaki kutuplaşma ve ötekileştirmeyi beslediği bilinmektedir (Müller, 2017, ss. 60-61). Bu durum Güney Kore örneğinde de ortaya çıkmakta, hem 2022 başkanlık seçimlerinde hem de bir önceki hükümet döneminde somut bir şekilde yansıma alanı bulduğu gözlemlenmektedir. Başkan Park Geun Hye’nin azli sonrası iktidara gelen Moon Jae In dönemine bakıldığında muhalefete yönelik “biz ve onlar” şeklindeki kutuplaştırıcı ve dikotomik söylemlerin olağanlaştığına şahit olunmaktadır. Moon’un Kore toplumuna ve siyasetine yerleşmiş olan kökleşmiş kötülükler (Shin, 2020a) olarak karakterize ettiği muhalif kesimlerle mücadele içerisine girdiği; çeşitli soruşturmaların, görevden almaların yürütmenin tek taraflı eylemi şeklinde gerçekleştiği görülmektedir. Bu noktada bir diğer örneği 2022 başkanlık seçimi kampanyalarında başkan adaylarından Yoon Suk Yeol’un popülist söylemlerini feminizm karşıtlığı üzerinden inşa etmesi oluşturmaktadır. Yoon toplumsal ötekiler bağlamına ilginç bir yaklaşım getirmektedir. Seçim kampanyaları süresince farklı bir strateji benimsediği, genç erkek seçmenlere hitap ederek seçim avantajı elde edebilmek için biz-onlar ayrımını toplumu cinsiyetçi söylemlerle ikiye bölerek gerçekleştirdiği, Cinsiyet Eşitliği ve Aile Bakanlığı’nı ilga edeceğini açıkladığı bilinmektedir (Burton, 2022). Özellikle Seoul gibi metropol şehirlerdeki konut fiyatları ve ev kiralarındaki artışın, yüksek işsizlik oranının kronikleştiği ülkede ekonomik alandaki sorunların müsebbibi olarak cinsiyet eşitliğinin görülmesi popülist söylemlerde yeni bir duruma işaret etmektedir (East Asia Forum, 2022).

Güney Kore’de illiberal popülizmin somut olarak gözlemlendiği bir diğer

alan ekonomik boyutta ve chaeboller ile siyasal aktörler arasındaki ilişki doğrultusunda ortaya çıkmaktadır. Ekonomik alandaki eşitsizliğin akut seviyede olduğu ve toplumsal yapıdaki bölünmelerin gittikçe arttığı bir sosyo-ekonomik ortamda popülist söylem ve politikalara başvurulması kaçınılmazdır. Nitekim Güney Kore'nin de bu durumdan bağışık olmadığı görülmektedir. Özellikle 2008 küresel ekonomik krizi sonrası ekonominin gidişatı, chaebol olarak bilinen büyük aile şirketlerinin ülke ekonomisini domine etmesi ve ekonomi üzerindeki asimetrik gücü, ekonomik alanın yanı sıra siyasal alanı da şekillendirmesi halk tabanında sol eğilimli popülist söylem ve politikaları tetikleyen bir duruma sebebiyet vermektedir. Bu doğrultuda Güney Kore bağlamında ekonomi temelli talep, söylem ve politikaların popülizm ile iş birliğine elverişli bir ortam sağladığı anlaşılmaktadır (Diamond ve Kim, 2000, ss. 16-17). Chaeboller ile siyasal alan arasındaki ilişkinin niteliği toplum nezdinde büyük rahatsızlığa sebep olsa da siyasal alanda mevcut sorunsal yapılara yönelik reformların nasıl gerçekleştirileceği noktasında bir girişim bulunmamaktadır. Konuya çözüm üretme noktasındaki sol popülist vaatler ise söylem siyaseti olmaktan öteye geçememektedir (East Asia Forum, 2022).

2022 başkanlık seçimlerinin galibinin Yoon Suk Yeol olması, toplumsal tabanda ekonominin gidişatı ve gayrimenkul fiyatlarındaki hızlı yükseliş nedeniyle oluşan endişenin bir çıktısı olarak görülmektedir. Başkanlık seçimlerinde Yoon'un rakibi olan bir diğer aday Lee Jae Myung'un da seçim kampanyası sırasında ekonomi odaklı söylemleri ön planda tuttuğu; toplumun önemli bir sorun hâline getirdiği servet eşitsizliğine, yaşam standartlarındaki düşüklüğe, sosyo-ekonomik sorunlara vurgu yaparak sol popülist bir söylem siyaseti izlediği görülmektedir. Özellikle siyasal elitler ile chaeboller arasındaki ilişkinin neden olduğu yolsuzluğun seçmen kaygısı haline geldiği, siyasal aktörlerin bu durumu devamlı olarak dillendirdikleri bilinmektedir. Bu durumun 2017 yılında Park Geun Hye'nin azli ile sonuçlanan ve hukuki sürece ivme kazandıran sokak protestolarının bir anlamda saikini oluşturduğu ifade edilmektedir. Zira Park'ın azli ile sonuçlanan 2016 ve 2017 yılında gerçekleşen protestolarda rüşvet ve yolsuzluk gibi temaların yanı sıra ekonomik alandaki sorunların da önemli bir yere sahip olduğu bilinmektedir (Burton, 2022). Bahsi geçen dönemde hükümet karşıtı protestoların ardından Moon hükümetinin iktidarı ile mevcut sorunlara somut çözümler üretileceği yönünde beklentilerin arttığı gözlemlenmektedir. Moon Jae In'in ekonomik sorunları öne çıkarması, asgari ücretin yükseltilmesine vurgu yapması ile toplumsal tabanda kendisine destek sağlamaya çalışması da sola dayanarak söylem siyaseti yaptığına işaret etmektedir. Bununla birlikte

Moon döneminde demokratik resesyon durumunun devam ettiği görülmektedir. Zira Moon'un başkanlığı öncesinde, 2013-2017 yılları arasında Park Geun Hye'nin babası Park Chun Hee dönemini andıran biçimde otoriter pratikleri benimsemesi, illiberal ve otoriter eğilimlerin ülke siyasetinde önemli bir yere sahip olması da demokratik resesyonun yeni bir durum olmadığını göstermektedir (Shin, 2022).

Gelinen noktada Güney Kore'de demokrasinin mevcut durumu her ne kadar idealleştirilse de Shin'in (2020b) deyimiyle illiberal ve popülist söylem ve politikalar ile demokratik çürümenin devam ettiği anlaşılmaktadır. Demokrasinin içinde bulunduğu durum popülist siyaset tarzının siyasal mobilizasyonu sağlayan bir siyaset biçimi ve siyasal söylem olarak araçsallaştırılması ile daha kronik hâle gelmektedir. Özellikle siyasal aktörlerin birbirlerine yönelik söylemleri, toplumsal kaygıların dillendirilerek siyasal avantaja çevrilmesi durumu Güney Kore bağlamında illiberal popülist siyasetin kendine yer bulmasını sağlamaktadır.

Sonuç

İlliberal ve popülist siyasetin gölgesi tüm dünyada hızlı bir şekilde yayılmaktadır. Söz konusu siyasal duruşu benimseyen aktörler artık mevcut siyasal sisteme ve aktörlere güvenmeyen, toplumsal ve sosyo-ekonomik açıdan sıkıntı içerisinde olan huzursuz halk kitlelerini cezbetmek, onların gerçek temsilcisi olduklarını iddia ederek siyasal iktidarı elde edebilmek adına toplumsal alanda kaygı verici her şeyi söylem hâline getirmektedir. Bu yöndeki stratejileri çoğu zaman başarılı olmakta ve dünya genelinde popülizm hâkim bir siyasal duruş şeklini almaktadır.

Artık siyasal arenayı işgal eden gerek sol gerekse sağ kanatta türeyebilen bir popülizm çağında yaşıyoruz olduğumuz, 21. yüzyılın önemli bir gerçeğini oluşturmaktadır. Söz konusu siyasal anlayışın temsilcileri kurumsal bir varlık kazanıp iktidara gelebilmek adına birtakım liberal değerlerden faydalanmakta, bizzat minimal/seçimsel demokrasi anlayışı sayesinde seçmen kitlelerini kendi taraflarına çekebilmektedir. Popülistler hukuk sistemini, anayasal kurumları somut ve keskin bir şekilde bertaraf edemeseler de ağırlıklı olarak söylem siyaseti yapmakta, toplumsal ve siyasal ötekilere odaklanarak kutuplaştırıcı bir dil inşa etmektedir. Bu doğrultuda Arditi'yi doğrular bir şekilde sarhoş misafirin söylem siyasetinin olağanlaştığı görülmektedir.

Popülizm benimsenen ideolojik çerçeve dâhilinde şekillense de bazı ülkelerde tek bir ideoloji ile karakterize edilemeyen popülizm

anlayışlarıyla da karşılaşmaktadır. Güney Kore bu noktada ilginç bir örneği oluşturmaktadır. Ülkede sol siyasetin ve protesto kültürünün önemli bir yere sahip olduğu, son dönemde ekonomi tabanlı sorunların ön plana çıktığı ve modern otoriter eğilimlerin özellikle yürütme alanındaki pratiklerde yansıma alanı bulunduğu görülmektedir. Toplumsal ve siyasal alanda mevcut gerilimlerin siyasal söylem hâline getirildiği ve popülizmin Güney Kore bağlamında kendine yer bulduğu anlaşılmaktadır.

Güney Kore ideolojik popülizm noktasında nispeten hibrid bir görünüm sergilemektedir. Sol tabanlı eğilimler ağırlıkta olsa da popülizmin somut görünümü ideolojik açıdan muğlak kalmaktadır. İlliberal nitelikteki popülist anlayış siyasal mobilizasyonu sağlayan bir söylemi ortaya çıkmaktadır. Güney Kore’de popülizm toplumsal kaygılara sebebiyet veren meselelerin siyasal arenaya taşınması ve dillendirilmesi noktasında bazı durumlarda “iyi popülizm” örneğini yansıtsa da bahsi geçen girişimler sığ kalmakta ve yalnızca seçim avantajı elde etmede işlevsel olarak kullanılmaktadır. Siyasal iktidarın elde edilmesinin ardından ise seçim öncesi vurgulanan sorunlara yönelik somut adımlar atılması yönünde bir girişim ile karşılaşılmamaktadır.

Bu çalışmada çeşitli örnekler üzerinden Güney Kore siyasal sisteminde gözlemlenen illiberal popülist söylem ve siyasete dikkat çekilmektedir. Güney Kore liberal demokrasi olarak nitelendirilmesine rağmen siyasal sistem genelinde otoriter eğilimlerle öne çıkan sorunsal yapılar bulunmaktadır. Siyasal sistemin kurumsal formülasyonu illiberal bir düzene olanak sağlarken, genel olarak hibrid bir görünüme sahip olan popülist siyasetin siyasal alanın otoriterleşmesi bağlamında ciddi etkilerde bulunduğu anlaşılmaktadır.

Ek Beyan/ Declaration

Makalenin tüm süreçlerinde TESAM'ın araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hareket edilmiştir.

Bu çalışmada herhangi bir potansiyel çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Yazar bu çalışma için finansal destek almadığını beyan etmiştir.

In all processes of the article, TESAM's research and publication ethics principles were followed.

There is no potential conflict of interest in this study.

The author declared that this study has received no financial support.

Kaynakça

Arditi, B. (2005). Populism as an internal periphery of democratic politics. In F. Panizza (Eds.) *Populism and the mirror of democracy* (pp. 72-98). London: Verso.

Burton, J. (2022). Korean populism. *The Korea Times*. Erişim tarihi: 10.01.2023, https://www.koreatimes.co.kr/www/opinion/2022/10/396_335578.html.

Cho, Y. H., Kim, M.S. and Kim Y. C. (2019). Cultural foundations of contentious democracy in South Korea: What type of democracy do Korean citizens prefer?. *Asian Survey*, 59(2), 272-294.

Collot, G. (2017). Understanding far right populism: Interview with Caterina Froio, *The New European*. Erişim tarihi: 01.01.2023, <http://www.theneweuropean.eu/open-society/understanding-far-right-populism-interview-with-caterina-froio-oxford-internet-institute>.

Dahl, R. (2001). Demokrasi üzerine (B. Kadioğlu, Çev.). Ankara: Phoenix Yayınevi.

Diamond, L. and Kim, B.K. (2000). Introduction: Consolidating democracy in South Korea. In L. Diamond and B. K. Kim (Eds.) *Consolidating democracy in South Korea* (pp. 1-21). Lynne Rienner Publishers.

Diamond, L. (2017). Is there a crisis of liberal democracy?. Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://www.the-american-interest.com/2017/10/13/is-there-crisis-liberal-democracy/>.

East Asia Forum (2022). South Korea's populist turn. Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://www.eastasiaforum.org/2022/03/07/south-koreas-populist-turn/>.

Eurasiareview (2019). Political populism: Eroding Asia's complex interdependence?-Analysis, Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://www.eurasiareview.com/01112019-political-populism-eroding-asias-complex-interdependence-analysis/>.

Gidron, N. and Bonikowski, B. (2013). Varieties of populism: Literature review and research agenda. *Weatherhead Working Paper Series*. Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://scholar.harvard.edu/gidron/publications/varieties-populism-literature-review-and-research-agenda>.

Huntington, S. P., (1993). Üçüncü dalga: Yirminci yüzyılın sonlarında demokratlaşma (E. Özbudun, Çev.). Ankara: Türk Demokrasi Vakfı Yayınları.

Hwang, K. M. (2017). Kore tarihi (A.S. Doğru, Çev.). Feylesof Kitap.

Krastev, I. (2007). The strange death of the liberal consensus. *Journal of Democracy*, 18(4), 56-63.

Moffitt, B. (2017). Liberal illiberalism? The reshaping of the contemporary populist radical right in Northern Europe. *Politics and Governance*, 5(4), 112-122.

Mouffe, C. (2010). Siyasal üzerine, (M. Ratip, Çev.). İstanbul: İletişim Yayınları.

Mudde, C. (2004). The populist zeitgeist. *Government and Opposition*, 39(4), 542-563.

Mudde, C. (2015). The problem with populism. Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://www.theguardian.com/commentisfree/2015/feb/17/problem-populism-syriza-podemos-dark-side-europe>.

Mudde, C. (2017). Taking the populist signal serious. Erişim tarihi: 10.01.2023, https://www.huffingtonpost.com/entry/taking-the-populist-signalserious_us_59945cf9e4b0a88ac1bc38b7.

Mudde, C. and Kaltwasser, C. R. (2017). *Populism: A very short introduction*. Oxford University Press.

Müller, J. W. (2014). 'The people must be extracted from within the people': Reflections on populism. *Constellation*, 21(4), 483-493.

Müller, J.W. (2017). Popülizm nedir? (O. Yıldız, Çev.). İstanbul: İletişim Yayınları.

O'Donnell, G. (1994). Delegative democracy. *Journal of Democracy*, 5(1), 55-69.

Pappas, T. S. (2013). Populist democracies: Post authoritarian Greece and post-communist Hungary. *Government and Opposition*, 49(1), 1-23.

Pappas, T.S., (2016). Modern populism: Research advances, conceptual and methodological pitfalls, and the minimal definition. *Oxford Research Encyclopedia of Politics*. Erişim tarihi: 01.01.2023, <https://oxfordre.com/politics/display/10.1093/acrefore/9780190228637.001.0001/acrefore-9780190228637-e-17?sessionid=E412311ED506B42B7298C3615BCB0B50>.

Schumpeter, J. A. (2003). *Capitalism, socialism and democracy*. New York: Routledge.

Shin, D.C. (2012). *Confucianism and democratization in East Asia*. Cambridge University Press.

Shin, G.W. (2020a). Korean democracy is sinking under the guise of the rule of law. *Stanford University Freeman Spogli Institute for International Studies*. Erişim tarihi: 10.01.2023, <https://fsi.stanford.edu/news/korean-democracy-sinking-under-guise-rule-law>.

Shin, G.W. (2020b). South Korea's democratic decay. *Journal of Democracy* 31(3), 100-14.

Shin, G.W. (2022). In troubled waters: South Korea's democracy in crisis. *Walter H. Shorenstein Asia-Pacific Research Center, Freeman Spogli Institute*. Erişim tarihi: 01.10.2023, <https://aparc.fsi.stanford.edu/news/troubled-waters-south-korea%E2%80%99s-democracy-crisis>.

Sözen, Y. (2015). Siyasi rejimler: Demokrasiler ve diğer sistemler. S. Sayarı ve H. D. Bilgin (Ed.) *Karşılaştırmalı siyaset: Temel konular ve yaklaşımlar* kitabı içinde (s. 45-75). İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.

The Economist, (2022). A new low for global democracy: More pandemic

restrictions damaged democratic freedoms in 2021. Erişim tarihi: 02.02.2023, <https://www.economist.com/graphic-detail/2022/02/09/a-new-low-for-global-democracy>.

The Economist, (2023). Democracy index 2022: Frontline democracy and the battle for Ukraine. Erişim tarihi: 02.02.2023, https://www.eiu.com/n/campaigns/democracy-index-2022/?utm_source=google&utm_medium=paid-search&utm_campaign=democracy-index-2022&gclid=CjwKCAiA_6yfBhBNEiwAkmXy52w1BliehNgCLOqPbAI2qs16eyFKZpiZ7Nnv-NCZAO_OQqY_s-fWnxoCviAQAvD_BwE.

Urbinati, N. (1998). Democracy and populism. *Constellations*, 5(1), 110-124.

Zakaria, F. (2014). Özgürlüğün geleceği: Yurtta ve dünyada illiberal demokrasi (M. Ö. Sağır ve H. S. Akıllı, Çev.). İstanbul: Kırmızı Yayınları.

Zakaria, F. (1997). The rise of illiberal democracy. *Foreign Affairs*, 76(6), 22-43.